

O slovech

Nojo, to kafe se moc nepovedlo. Jenže došly filtry do kávovaru, a jak jsem měla tušit, že ty nové kuchyňské utěrky jsou parfémované? Ach jo, už nic nezvládám, i fixy nechávám otevřené. Ve státních restauracích se teda bude moci jíst jen s nasazenou rouškou? Díky ketóze prý zhubla čtrnáct kilo. To je nějaká nemoc? Když člověk nemá děti, zpravidla na jaře nenajde v botníku tlustou ponožku plnou seschlých kaštanů.

Chomáčkovitá oblačnost, která se přiblíží během odpoledne, vytvoří z větší části oblohy zatažené nebe. Ve Velké Británii opalování nedoporučují, poněvadž není v souladu s ochranou veřejného zdraví. Proti nemocem hlavy uvádějí receptáře z prvního století maso ze zmijí. Používalo se až do 18. století. Mozek lidský uvádí v receptáři už Ebersův papyrus z roku 1550 před Kristem. Ne, promiň, nemůžu tě poslouchat, mám v hlavě bouřku.

Zkousím na to všechno možné. Spím osm hodin denně, pravidelně cvičím a včera jsem k tomu ze zoufalství ještě začala běhat. Teda... uběhnu v kuse maximálně dvě stě metrů a funím při tom jako historická lokomotiva. Ještěže mám tu roušku! Bude dobrá, aby zachytila plíce, až je vyplivnu, a taky aspoň není vidět, jak se při tom tvářím. Můj dnešní výkon činí dva a půl kilometru, ovšem průměrná rychlost je přibližně stejná, jakou se za běžného provozu pohybuju v podpatcích po kočících hlavách v centru Prahy.

Možná bych měla radši dopsat knížku pohádek o věcech, které se ztratily. Ta o dveřích zůstala zatím nedokončená.

A slova jsou přitom tak zábavná! Je to vlastně takový dopravní prostředek, slova spojená do vlaků vět, které si mohou jet, kudy chtějí, a nevyvede je z míry, ani když je kolej slepá. Proč ale nenapsané myšlenky tolik tíží? Když je nechám v hlavě všechny dohromady úplně bez kontroly, jsem z toho unavenější než z běhu. Tak je radši sypu ven a kráčím den za dnem po cestě dlážděné písmenky a slovy spolu se všemi těmi lidmi, představami a vzpomínkami, které si nesu v sobě. Koneckonců s duchy minulosti se přece musí promlouvat, aby neotravovali!

Nemám-li už síly,
chodím si hrát se slovíčky,
škádlí mě co chvíli.

Úsměv mají milý,
motají se mi pod víčky,
jako by se zpily.

A když tiše kvílí,
rovnám si je do krabičky
jako noční víly.

Veliká bublina

V hlavě velikou bublinu snad nepraskne a nastřádaný nedostatek spánku myšlenky letí mezi řádky. Na staveništi všude

kolem obrovské krabice hromady písku povalený odpadkový koš a zrezivělé lešení k čemu by tady byla interpunkce. Nikde nemůžu zůstat pořád ten pocit co mě honí něco je špatně zvenku to asi není vidět. A potom na papíře najednou písek nákladáky nedopalky i ty jámy co jsou dokola všechno je na svém místě já jako bych byla někde jinde dívám se ale nic nemůžu ovlivnit to ten strach.

Hned vedle je parkoviště taky prázdné kdo by tady parkoval nikde nikdo ještě by si ublížil myslím že bude pršet. Déšť schová ten umolousaný svět z ničeho nic se tu roztančily desítky skřítků ti jsou ale směšně vlezli mi až na papír voda je asi už ve vzduchu mají gumové holínky a hrábě proč zrovna hrábě aha shrabují ty nedopalky do koše. Koupou se ve výkopu strašně cákají snad nedostanou rýmu lešení místo hrazdy otvírají rozházené krabice něco z nich vytahují piknik na korbě opuštěného nákladáku.

Už je to trochu lepší tužku držím pevně ale proč se tak třesu zřejmě už prší nemám pláštěnku skřítkové začali zpívat to jsou titěrné housle kde asi prodávají tak tenké struny. Z každého tónu vykvetla květina jiné barvy jsou jich mraky stoupají k nebi některé uvízly na lešení a voní je jaro a každý chce ven.

To je legrační skřítkové dělají všechno spolu teď hrají na parkovišti na slepou bábu má na očích růžové okvětní lístky jsou přilepené dešťovou vodou. Jdu kousek blíž ptám se jednoho jak se jmenuje říká že Txano Gorritxo moc mu nevěřím je to baskicky Červená Karkulka on má na sobě všechno šedé i holínky proč by se jmenoval Červená Karkulka možná že mi jen nerozuměl chytila ho slepá bába asi bych neměla rušit.

Už je večer to to uteklo milosrdná tma hned je tu útulno

z květin jsou hvězdy rozsvítily nebe ty na lešení jsou jako lucerňičky osvětlují cestičky mezi výkopy se scházejí skřítkové večer už budou doma nesměle mi mávají a zalézají do hromad písku už vidím zas jen ten papír a tužku.

8. dubna

V parku

„To stejně do konce týdne nevydrží, Bohouši, to teplo,“ ujišťuje starší, nakrátko ostříhaná energická dáma proředivělého muže, který zrovna s heknutím spočinul na lavičce. „Když měsíc couvá, je vždycky mizerné počasí. Tak sedni, povídám!“ křikne na psa, kterému se evidentně nelíbí, že musí být na vodítku.

„To byl znamenitý film, včera, Věruško, jak už jsi šla spát. Ty bys ho asi vypnula už při úvodních titulcích.“

„Jé, koukej, to je kendó!“ volá veselý mladík v brýlích na copatou dívku s kšiltovkou na stranu a ukazuje na skupinku lidí s dřevěnými meči, kteří se na trávníku v předepsaných rozestupech učí jakousi sestavu. „Ono se vlastně už smí venku sportovat, vid? To bychom si tu mohli zítra zahrát badminton!“

Dívka, která mu je nápadně podobná, však nijak nadšeně nevypadá: „Pojď už domů! Asi začalo něco kvést, vidíš, jak mi slzí oči? Za chvíli kejchnu a zatknou mě měšťáci, že jsem jedovatá. Tamhle jedou!“

Opodál si starší pán na lavičce kreslí hrušku. Přes tenkou batistovou roušku je vidět, jak si samým soustředěním okusuje spodní ret. Vedle něj si štihlá slečna s obličejem omotaným

pestrobarevnou šálou soustředěně čte příručku Mastering swimming.

Na dětském hřišti sedí stařenka v šátku a z mobilu si pouští dechovku. Rozložitý mladík v červené košili se opírá o strom a pozoruje holuby, jak se na cestičce přetahují o nějaké drobky.

Dáma v kostýmku, která právě prošla kolem, má na rameni průhlednou kabelku a v ní jitrnici. „Mně se dneska zdálo, že se mnou úředníci na finančním úřadě komunikovali ve verších!“ oznamuje světu. Aha, má v uších sluchátka, tak to asi telefonuje.

„Počkej, Lucko, kam letíš? Ježíšmarjá, Honzíku, zastav!“

Vyděšená matka vyrazila tryskem po cestě svažující se k jezírku. Její synek, kterého až dosud trpělivě učila udržet rovnováhu na kole bez postranních koleček, mizí s radostným výskotem za zatačkou.

„Tak prý jediný, kdo má nějaký plán, je ten virus. Prosím tě, je vůbec možný, že někomu trvá devět dní, než odpoví na mail? Chápeš to? Devět dní! Hele, já už bych něco naplánoval.“ Dva mladíci v černých mikinách stojí pod rozložitým platanem a upřeně hledí do mobilů.

„Co chceš plánovat, prosím tě, když už zrušili i dny v týdnu. Týjo, tohle je dobrý, víš, že pijavenky přežívají už osmdesát milionů let bez sexu díky tomu, že kradou DNA? Hahaha, zato šimpanz bonobo se věnuje sexu pořád!“

„Na dodernou taky jednou uvařila ženskejm kocoura, kterej ještě ke všemu nebyl její. A když umřel Franta, tak se bála chodit v noci ven, protože mu dlužila nějaký peníze a měla strach, že jí bude strašit,“ vypráví smějící se bělovlasá paní a gestikuluje při tom holí. Vedle ní kráčí jakoby v pozoru mladá žena s tmavomodrou rádiovkou naraženou do čela a tlačí před sebou kočárek.

Mohutné stromy a divoce rostoucí keře vytvářejí mezi parkem a silnicí, po které sem tam projede tramvaj, takřka nepropustnou hráz. Uzavřený svět. Útržky rozhovorů se vznášejí nad dlážděnými cestičkami spolu se štěbetajícími ptáky a z nebe se zpoza bílých oblaků hlásí o slovo jasně, i když zatím přece jen trochu nesměle zářící slunce.

Paprsky slunce
píší básně do mraků.
Mám nebe v očích.

Ukijo, japonské umění prchavého světa. Zachytit neopakovatelnost přítomného okamžiku bez ohledu na veškeré jeho vazby. Může touha po dokonalosti popřít přirozenou krásu letmo zachycené skutečnosti?

10. dubna

Velikonoční

Koledování proběhne letos přes internet, vajíčka se mohou posílat pouze převodem. Jednou z variant je nahrát koledu na youtube, vajíčka pak poukáže ten, kdo koledu zhlédne jako první. Číslo účtu uvádějte, prosím, přímo ve svém videu, aby nemohlo dojít k podvodu. Kolující panáky sdílejte samozřejmě také jen ve virtuálním prostoru.

První fáze byla hasičská, druhou fází bude ekonomická krize. A když už jsme u toho sdílení, tak ten pětadvacetitisíco-

vý příspěvek pro OSVČ by si naši občani možná také mohli poslat navzájem, ušetřilo by to starosti s vyplňováním žádostí. Je dobré, že se otevřely kompostárny a lidé tak mají možnost poslat svůj odpad dál do oběhu. Při sportování nepoužívejte zařízení objektového charakteru. Proč člověk dělá stojky?

Jak říká Radkin Honzák, většina psychiatrických pacientů není nemocná, jsou to lidé, kterým chybí smysl života. Ten já naštěstí mám. Přišla jsem si nožičku k brýlím a teď se rozhoduju, zda srovnám džemy podle velikosti, anebo radši podle barvy. Poklepávám na pánvičku, do jaké stupnice je asi naladěná? Kde se na ní vzaly ty kočičí chlupy? Polévku dnes uvařím ve dřezu, aby mi vydržela i na zítra. Talíře se skladují nejlépe navlečené na šňůře. Maso upeču v šuplíku.

Tuhle mě napadlo, co všechno by měl člověk umět, i kdyby ho probudili o půlnoci. Násobilku, vyjmenovaná slova po M, zazpívat jednočárkované gé, slovíčka k článku Lenin in London, Archimédův zákon... Možná je lepší chodit spát až po půlnoci. Máš nějakého plyšáka na spaní? Já mám sochu.

Můžu tady teď tak na deset minut zhasnout? A nemáš něco, čím bych mohl dělat kapky? Třeba nějakou stříkačku? Nebo pipetu? Napiš radši povídkovou sbírku Jak jsem se zhlulákal. Nebo brožurku o rychlosti smradu. Hitem Velikonoc se po dvaceti letech opět stává album Redla, Janouška a Samsona Zůstali jsme doma. Je večert večerní čert, nebo večerní koncert?

Zahraješ si se mnou tu počítačovou hru? Student musí pravidelně pít, chodit na WC a učit se slovíčka, a ohrožují ho při tom padající větve a jeho matka. Nejdřív si ale přečtu Jungovu stať Po katastrofě.

Promořování
na moři i na suchu
strach nám nahání.

Proč vláda neustále hází tvůrcům projektu chytré karantény klacky pod nohy? Vztek zabíjí. Už potřetí během jediného dne zalévám kytky, mám tik v pravém oku a přemýšlím, zda by přece jenom neměla navýšit počet lůžek i psychiatrická oddělení.

11. dubna

V lese

Dnes dávám přednost procházce v lese. Potřebuju si někde v klidu promluvit s lidmi, s nimiž jsem to nestihla, dokud byli mezi námi. Mezi stromy snáz ucítím jejich blízkost. Větve jsou jejich ruce, které hladí, a lesní stíny vzbuzují bázeň, jež jítří všechny smysly.

Vstupuju do lesa a vdechuju svěží vzduch prosycený vůní čerstvě nařezaných klád. Jdu po červené značce. Ta se mi sice občas ztrácí, ale jako ukazatel slouží dobře i větve stromů, které se zatím teprve pozvolna probouzejí k životu. Natahují se rovně i do zatáčky a já mám jistotu, že nezabloudím. Od silnice ke mně ještě doléhá zvuk motorek, nejsem asi jediná, kdo se dnes potřebuje vyvětrat.

Pokračuju po cestičce vystlané seschlým šedivým listím. Zpěv ptáků všech poloh a dialektů zní jako moderovaná dis-

kuse, vždycky mluví jenom jeden. Po oloupané kůře stromu udiveně leze brouk. Cesta se svažuje do údolí k potoku, který je takřka vyschlý, a po chvilce zase stoupá vzhůru, jako by chtěla kopírovat vztyčené kmeny zařezávající se svými vrcholky do bezmračného, sytě modrého nebe.

Mezi vrcholky stromů pozoruju husté pavučiny, které se mi v mírném vánku snášejí k očím. Jo aha, vlastně ne, to je moje přerostlá ofina. Ušchlé listí vystřídaly drobné kamínky a do ptačích rozhovorů zabzučel čmelák. Zklidnění. Nikde nikdo, jen křehké modrofialové květy podléšek se jemně třepetají v sotva znatelném větru.

Na Bukovkách, Čihadlo, odtud ke stráni Na Čihátku, kolem Pytláckého vrchu na Nové Mýto a pak zpět. Přesně podle plánu. K Přednímu Vápenci a Leontýně už nepokračuju, motají se tím směrem nějaké postavy v rouškách a marně hledají medvědí česnek. Přes cestu důstojně prošla ploštice a na pařezu na mýtině se zatetelil mohutný choroš. Oblétuje ho včela. Skrz stromy prosvítá laťkový plot Lánské obory a vedle klády porostlé světlezeleným mechem vykvetla šiška.

Usedám na kládu jako do křesílka, nastavuju tvář jarnímu slunci a napadá mě spousta otázek. Vidím je v ostrůvcích mechu, mezi šiškami i v loňském listí. Jsou úhledné a hebké a přímo vybízejí k tomu, aby se jich člověk jemně dotkl a v odpovědích našel sametové uklidnění. Musím si ale vybrat jen ty, které chci opravdu znát. Co když se pod některým mechovým polštářkem skrývá vosí hnízdo nebo dutina obnažující ztrouchnivělé kořeny dávno poraženého stromu?

Zpět ve světě informací

Ve vnitrobloku instalovali trampolínu. Ozývá se odtud střídavě radostný výskot a vztekly řev. Děti se už měsíc učí doma. Tento model přispěje za a ke zvýšení vzdělání jejich rodičů, za bé k růstu neurastení. Stoupá počet sebevražd. Devět psychologů z deseti doporučuje Rádio Regenerace.

Nenávist na sociálních sítích budeme léčit přátelstvím a láskou. Nezapomeňte posadit vejce do pažitky na balkóně, vyfotit a umístit na facebook i instagram! Budujme novou společnost, jako to má v plánu Německo. Pandemie není válka. Epidemie je nestandard.

Na každého nemocného, kterého vidíme, je tu další nemocný, kterého nevidíme. Imunizace je nutná, neboť země je placatá. Bude se odebírat žilní krev, což bude komplikovanější design. Virus se skutečně nedá zadupat do země. Virus tady přišel, tady je a tady zůstane. Nové české přísloví: malý covid taky covid. Nemohly by úřady ten koronavirus třeba exekučně zabavit?

Nejvíce obcí, které mají v názvu „svatý“, je ve Francii. Respirátory Belgie dodá čínská společnost Alibaba. Izraelcům s plnovousem slíbila vláda roušky nadstandardní velikosti. Kalvinisti mají strach z očkování, takže rostou obavy z návratu spalniček. Dvacet až třicet procent Čechů věří v uhranutí.

Místo kostelů se otevřely hobbymarkety. Víme přece, že kdo si hraje, nezlobí. Zpřijemněte si život třeba tím, že si vyrobíte židli nebo si zasadíte nějaké kytky do truhlíků. Taky můžete

vymalovat. Prosím, mají být mezi truhlíky také předepsané rozestupy? Neběhejte laskavě tak těsně za mnou, nevidíte tu kapénkovou stopu? Jarní virtuální Jizerskou padesátku si zaběhl i kajakář Přindiš.

Na kladině si výtečně vedl český vzpěrač Houžev, jehož náskok záhy vzrostl na plných sedmnáct vteřin. O devět jamek zvýšil kamerunský tenista Den Žen, když se do útočného pásma dostal kanoista Rourke ze Šalamounových ostrovů a zmařil tak naději kubánské reprezentace na překonání stávajícího světového rekordu v běhu na 400 metrů překážek. Nadějná australská trojskokanka Gabelle Houskeová vyhrála při parašutistické exhibici na zimním stadionu v Pečkách závod na sto metrů znak. Nechala za sebou i dvojnásobného mistra světa v kuželkách na poloviční vzdálenost, německého reprezentanta Heinricha Moula, který se naopak prosadil v cyklistickém závodě dvojic ve střelbě.

Jedno z prvních opatření po Velikonocích bude statistika. Infarkty se určitě vrátí zpátky, tak si nezapomeňte pravidelně měřit teplotu. Vitamín A podporuje kamarádství a banány do ledničky nepatří! Ještě vás to baví?

14. dubna

Konečně plán!

Napjatě očekáváme vyhlášení informace, zda se školy otevrou ještě v tomto školním roce. Jak při tom zůstat v klidu? Můžete zatím třeba zřít zahradu, udělat dvě stě dřepů nebo se podívat

na youtube na některé z četných videí s návodem, jak rychle a efektivně uklidit. To se vám může v příštích dnech hodit. Taky můžete něco nakrájet.

Začneme rekapitulací. Zatím víme jen to, že rozvolňovat se bude, ale že se zatím neřekla rychlost toho tempa. Také už víme, že se půjde spíš po velikosti než po typech. Seznam obchodů, které se otevrou, se bude průběžně měnit. Nevíte někdo, jaký je rozdíl mezi vycházkovou obuví a mobilním telefonem?

První pacient onemocněl prvního března. To je také datum, které se dostane do učebnic. Restaurátoři z Národního muzea opraví plejtvákovi čelist. Spolupracují s nimi přední odborníci z Vysoké školy chemicko-technologické. Při těžbě písku na Táborsku byla nalezena megafauna, přesněji řečeno kost nosorožce srstnatého.

Mluvíš jako poslanec. Nemluv jako poslanec, jo? A nekoukej na mě jako na koronavirus! Pochop, že teď nemůžu jít ven, musím dokoukat to video o ledničkách a mrazácích. Je to fakt dobrý!

Konečně tiskovka! Srovnalo se skóre s epidemií, tak se pomalu začíná rýsovat plán. Vzniká pod gesčí renomovaných epidemiologů a zdá se, že je realizovatelný! Nesmíte si ale myslet, že to je konec! Je to maximálně konec začátku. Například tento týden se nebude dít vůbec nic. Tento scénář jsme připravovali několik dní. My to každý den vyhodnocujeme, a pokud bude třeba, budeme přitvrzovat.

Jako první otevřeme řemesla a dávkovat to budeme postupně. Jedenáctého května se otevrou posilovny, ovšem bez sprch a šaten. Převlékněte se laskavě doma. Pokud nechcete jet v tre-